

Batser Met Biceps

Duizenden joelende mensen. Ik hoor nog net het gepiep onder mijn gympen wanneer ik mijn voeten op schouderhoogte plaats. Ik concentreer me op de groene vloer vol lijnen waarvan ik niet weet tot welke sport ze behoren. Ik, ik, ik en even niemand anders. Krachtig kom ik overeind. Al mijn spieren op volle spanning. Ik kijk naar mezelf, hoe ik een geweldige show opvoer. Biceps, triceps, vastus, gluteus. Mijn spieren staan zo strak dat de blauwe aderen bijna door de gebronsde huid heen snijden. Spontaan gaat er een wave door de tot stadion geworden gymzaal. Iedereen doet mee. Bijna iedereen. De door mij vermoorde glimlach van mijn vrouw straalt me toe. De belichaming van liefde en trots zwaait me toe. Deftige mannen begeleiden me naar de hoogste tree van het podium. Mijn vrouw verdwijnt uit zicht. Zoenen van een Miss op beide wangen. Haar lippen voelen scherp en vinden nu mijn hele lijf. Pikkende lippen. Roekoe!

Martin Luther King had een tekstschrijver. *Ik* had een droom. Een droom zonder einde. Een einde gepikt door een hongerige duif. Een duif oud en grijs en ogen zwart als de pyjama van de dood. Doodstil zit ik, bang dat de minste beweging de complete onaffe droom zal vervagen. Wegvagen. Duif die net nog de kruimels en het vel van mijn lijf pikte wijkt niet van mijn zijde. Een Gier in vermomming. Ondanks zijn knikkende hoofd blijft zijn blik strak op me gericht staan. Het is alsof hij mijn gedachte leest en ze wil afnemen. Hoe strakker zijn staar, hoe stiller ik zit. Mijn ademhaling vlak.

Niets doen, dat moet me lukken. Ik doe al jaren niets anders. Het is de reden dat ik hier zit, hier woon, mijn vrouw me het huis heeft uitgeschopt en de reden dat ik geen baan heb kunnen vinden voordat het geld om mijn hotelkamer te betalen op was, de reden dat ik zwerf en zonder vrienden ben. Ik houd de droom krampachtig vast.

Mijn nieuwe thuis is nat en koud en drukt in mijn rug, maar toch, beter dan deze bank in het park wordt het voorlopig niet. Ik graai in de plastic boodschappentas naast me die alles in zich heeft wat ik nog bezit (veertien stukken gele hotelzeep in chemisch vanille, twee badhanddoeken, wat tijdschriften uit de hotel lobby, zo'n vijf gram wiet, lange vloe, een trui en een shirt en twee blikken euroshopper bier) en haal er een tijdschrift uit. Zorgvuldig scheur ik een strip af van wat er nog over is van de cover van Men's Health. Ik bouw er een tip van, brokkel, verdeel, draai, lik, ontvlam, zuig aan de tepel van een gespierde mannenborst en inhaleer.

Mijn voeten drummen tegen mijn kartonnen bedeldoos. Het doffe geluid van mijn inkomen klinkt. Voorop de doos staat in dikke zwarte letters '**GEELZUCHT**'. Ik schuif hem naar me toe en kijk wat de opbrengst is. De inhoud: Twee euro en een papiertje dat er niet door mij is ingestopt. De score:

Min vijf euro. Bestolen. Alweer.

Dat beest nadert, werkt me op mijn zenuwen. Dat is wat mijn vrouw ook vaak tegen me zei, dat het enige werk dat ik verrichte, op haar zenuwen was. Ze verweet me dat ik nooit beslissingen nam en al jaren ronddwaalde op de rotonde van mijn leven, alsmaar rondjes rijdend, te bang om links- of rechtsaf te slaan. Ik sluit mijn ogen en neem een flinke trek van mijn bats. Er was een tijd dat blowen me kon laten giechelen als een klein meisje en deed hunkeren naar frikandellen met discodip. Nu verdooft het nog slechts. Ik open mijn ogen en blaas uit. Duif staart me in de groeiende pupillen. Zijn blik, of haar blik, ik weet niet hoe je dat ziet bij een duif, staat onveranderd. Men's Health vliegt vanuit mijn gebalde vuist richting zijn kop en mist op een veer. Het model op de cover en Duif kijken elkaar aan. Duif kijkt van de musculus pectoralis major naar mij, naar de musculus tibialis anterior en weer naar mij en dan naar het stuk papier in de geelzucht collecte doos. Een flinke, flinke trek. THC licht de tekst 'Doe wat met je leven' op van het stuk papier.

Doe wat met je leven, het klinkt stom maar daar had ik niet aan gedacht, dat heb ik nooit overwogen.

Dit papiertje, wauw, dit papiertje is een teken, net als het blad vol spierballen dat is, net als mijn droom. Een lelijke duif als boodschapper. Heftig.

De ommekeer. Zoiets. De batser met biceps. Zoiets. Ik weet het, ik kan er beter helemaal mee stoppen. Dit is mijn laatste en ik rook hem op tot ik niets dan papieren tepel proef. Ik zal de rotonde verlaten. De wereld zal me bewonderen. Mijn vrouw zal me terug willen en ik zal haar gelukkig maken. Simpel. Nu nog even mijn eigen fitnessruimte creëren. De snackbarhouder kijkt me wantrouwig aan maar geeft me uiteindelijk vier emmers met oud frituurvet mee. Multi-inzetbaar. De barman van 'De Bok' geeft me een vijftig liter fust mee waar de datum 24-2-93 op staat. 'Alcoholvrij, drinkt geen mens,' maar geweldig bij het squaten. Na enig wrikken vind ik wat losse stenen in een voortuin die ik kan gebruiken bij het opbouwen van een bankdrukbank.

Trainen. De eerste keer voel ik me belachelijk. Mijn gezicht loopt rood aan nog voor ik kracht op de ijzeren staaf boven mijn gezicht, die rust op wat ooit tuinpad is geweest, uitoefen. De emmers met oud vet hangen bewegingloos naast mijn hoofd en toch ben ik de controle over mijn ademhaling al volledig kwijt. Mijn gedachten gaan van vijf gram wiet naar de trotse lach van mijn vrouw. Wiet binnen handbereik. Mijn vrouw sterrenstelsels ver. Ik denk aan hoe ik naar haar keek, naast me in bed. Haar gezicht bedekt met schaduw. Haar wimpers steken af tegen de hemel, de sterren strelend.

Een diepe teug lucht en een zucht. De emmers stijgen en bungelen nu naast mijn gezicht. Mijn spieren schreeuwen om hulp. Dit voelt goed. Au. Er is het geluid van geld dat landt op karton. Er is het geluid van geld op geld. Het geluid van waardering.

Trainen, trainen, trainen. De eerste verandering is vooral zichtbaar op de gezichten van de mensen die langslopen; ze kijken niet meer weg, glimlachen af en toe en groeten soms zelf schaamteloos. De tweede verandering bolt op wanneer ik mijn arm buig.

Ik heb een fan. Een lelijke, dat wel. Zijn ogen staan een vuist wijd uit elkaar. Zijn schedel is bedekt met glimmende stekels, hard genoeg om een egel op de vlucht te laten slaan. Zijn glimlach is zo breed als zijn gezicht. Het is niet correct om hem mongool noemen. Ik noem hem Bob.

'Bob, wil je ook proberen?'

Zij glimlach snijdt zijn hoofd in tweeën.

'MJAA, JA!' De woorden schieten eruit alsof ze al een tijd op volle kracht tegen de binnenkant van zijn lippen aan het duwen waren.

'Denk aan je ademhaling, Bob.'

Bob knikt alsof hij het begrijpt. Ik betwijfel het.

'Drukken Bob, drukken.'

Bob drukt, veertig liter frituurvet. Zijn gezicht loopt paars aan. Hij denkt niet aan zijn ademhaling maar flikt het toch maar even. Als het grauw weer in zijn gezicht is teruggekeerd roept hij: 'IK, STERK!'

Sinds tijden verschijnt er weer een glimlach op mijn gezicht die spontaan is. Vanaf nu is Bob mijn vaste trainingsmaat.

Zwaar irritant is het als je al maanden keihard traint, je rekening houdt bij welke eettent je uit de vuilnisbak eet en je trainingsmaat dan naar je buik wijst en toetert: 'BABY!' Gelukkig heeft een voorbijganger in een eng strakke broek me het geheim verteld: 'Hardlopen, de beste manier om vet te verbranden.' Elke dag doe ik nu mijn rondje. Bob gaat niet mee, die rent als een peuter met een volle luier. 'NIE ZO SNELL!'

Van het geld dat mensen in mijn voormalige kreupel doos storten ben ik toiletartikelen gaan kopen en wat extra kleren. Eindelijk niet meer aan de brokkelige gele hotelzeep. Vanille ruikt voor mij ondertussen net zo aantrekkelijk als gedoneerde maaginhoud brandend in de scherpe zomerzon. Ik moet wel uitkijken dat ik er niet te verzorgd uit ga zien. Mensen hebben het niet zo op zwervers maar hebben een grondige hekel aan mensen die zich als zwervers voordoen. Dat is mijn theorie in

ieder geval. Van het losgeld dat overblijft koop ik sportdrank voor Bob en mij. Na iedere training geef ik hem een flesje met die chemische, lichtgevende rommel en telkens begint zijn gezicht weer te stralen. Ik voed me op zijn enthousiasme. Denk niet dat ik anders zo ver was gekomen.

De hardloper had gelijk, ik kijk naar mijn buik en zie blokjes. Ik prik mijn vinger erin en proef bijna de biefstuk, medium – well done, die mijn vrouw regelmatig voor me bakte.

Wanneer je vergeet dat je benen aan het werk zijn en je gedachten afdwalen dan weet je dat het goed gaat. In mijn gedachten ben ik al vele malen Mister Universe geweest. In mijn gedachte heb ik mijn overwinningsspeech al uitgesproken. In mijn gedachten heeft mijn vrouw zich alweer in mijn armen gestort. In mijn gedachte komt Bob bij ons op de koffie en roept : 'LEKKERR!' als ik vraag of hij er een koekje bij wil. Hoe positiever de gedachte des te sneller mijn benen onder me bewegen. Het is een pamflet waar mijn oog opvalt die me dit keer uit mijn gedachte rukt en terug op aarde plaatst.

ZONDAG 12-4 : MISTER BOKKUM VERKIEZING

Een half jaar geleden, ongeveer natuurlijk, droomde ik een aangezette versie van de werkelijkheid waarin ik me nu begeef. De groene vloer met al zijn lijnen waarover Bob en ik lopen lijkt een kopie. Misschien zien al die vloeren er hetzelfde uit. Misschien ben ik slecht in het onderscheid maken tussen verschillende vloeren. Zeker is dat ik vroeger al slecht was in spelletjes als zoek de tien verschillen. Zeker is dat ik nogal begin te zwetsen tegen mezelf wanneer ik zenuwachtig ben. Bob lijkt mijn mentale toestand aan te voelen, geeft me een schouderklop en schreeuwt me een nietszeggend maar geruststellend 'MJAA!' toe. Ik beantwoord het met een schouderklop.

Al vrij snel nadat ik het pamflet dat de Mister Bokkum Verkiezing aankondigde gelezen had besloot ik het idee om Mister Universe te worden los te laten. Ik weet niet eens waar het gehouden wordt, of er misschien voorverkiezingen zijn, is er een Mister Bond waar ik me bij aan moet sluiten? nemen ze wel zwervers aan? Kortom, klote maar waar, kansloos. Heftig, maar ik zie dit toch als de ideale reserve droom. In tegenstelling tot die in droom zijn er geen tribunes opgetrokken tot aan het plafond. Deze zijn vervangen door lage houten bankjes die ik nog wel ken uit mijn gym tijd. Bankjes waar ik altijd net zo lang op zat tot iemand met tegenzin zei: 'Oké, ik kies jou...' Er zitten ook geen duizenden mensen klaar om mijn naam te scanderen en de wave in te zetten.

Het maakt niet uit, zij is er, *met* lach. Ze moet al die maanden geweten hebben waarmee ik bezig was Ze pijnigt haar kont op een houten bank. Waarom? Voor mij, de nieuwe mij. Ze komt kijken of ik veranderd ben, of ik in staat ben iets te bereiken. Die lach betekent: Jij hoogste tree, jij mee naar huis. Mijn lippen kunnen niet wachten op dat moment en planten zich ongeduldig op Bob zijn

wang. 'HEEJJ!' Met wilde armzwaaien, alsof er een zwerm bijen op zijn gezicht geland is, veegt hij zijn gezicht schoon.

Er is een probleem. Ik zie er fantastisch uit. Het probleem is dat de zaal zich gevuld heeft met mannen die er uit zien alsof ze gefotoshopt zijn. Wanneer *ik* een strakke broek draag kan ik de plooiën rond het gebied van de bovenbenen gladstrijken door mijn benen aan te spannen. zij hebben benen zo breed dat ze geen normale broek meer aankunnen. Ik zie ze al lopen door de supermarkt, geolied en wel, in niets anders dan hun rode en paarse strings, poses aannemend bij elk product dat ze uit de schappen pakken. Bob moet gelijke beelden hebben want hij grijnst onophoudelijk.

Net als ik wil vragen waar hij aan denkt ontstaat er rumoer; geschuifel, gefluister, flesjes olie vallen op de grond, deelnemers vallen op de grond, er wordt gerend, deuren slaan open, lijven zo volgepompt dat ze alleen nog waggelend op de vlucht kunnen slaan bewegen zich naar buiten, de zon stormt naar binnen en doet de geoliede vloer glinsteren. De hal is nu zo leeg dat de fluister 'dopingcontrole' luid echoot. Mijn voet glijdt weg, de vloed glibberig van angst en olie. Een man met een klembord en een naamplaatje waarschuwt: 'Pas op!' en voegt er aan toe dat ik, 'hup hup', over vijftien minuten op moet en daarna onmiddellijk met het mannetje van de doping mee moet voor een plasje en een spuitje. Tegen Bob zegt hij dat hij de tweede en laatste kandidaat is, dat hij zich, 'hopla,' lekker moet gaan insmeren en gezellig met hetzelfde mannetje mee mag als hij klaar is.

Ik geef Bob een trillende en bezwete hand. Hij is mijn enige tegenstander. Vijftig procent kans om te winnen en een herstart te maken met mijn leven. Vijftig procent kans te verliezen en mijn laatste overgebleven droom verloren zien gaan. Heftig. Zenuwachtig knisper ik het zakje wiet tussen mijn vingers dat ik mee heb voor troost of om de overwinning mee te vieren.

Op, dat moet ik. De gele sportbroek die ik voor de gelegenheid gekocht heb staat me, geloof ik. De man met het klembord geeft me een knikje. Muziek start; 'Eye Of The Tiger,' originaliteitsprijs kan ik nu al vergeten. Ik span mijn hele lichaam aan, draai het rond, zwier mijn armen. Van pose kramp ik naar pose naar pose. Alles staat op scheuren, ook mijn glimlach.

♪Just a man and his will to survive. The eye of the tiger♪

Buiging. Applaus blijft uit. Dopingman neemt me aan de arm richting het toilet. Ik gebaar hem rustig aan te doen. Alles doet zeer. Elke spier is twee centimeter ingekort en achter mijn ogen bonkt het: 'Was dit genoeg? Is dit de ommekeer? Wil ze me terug?'

'Tussen deze twee lijntjes. Lukt dat denkt u?'

'Ja,' fluister ik terwijl ik de zaal in tuur. Bob is goed, heel goed. Hij zal zo naar me toekomen voor zijn drankje. Zenuwachtig speel ik met het zakje wiet in mijn broekzak. Ik draai een paar keer rond

over de rotonde en besluit af te slaan.